



De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Vita S. Homoboni ciuis Cremonensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

properant honorificas ei exequias celebrant: pleriq; etiã è Clero corpus feretro impositum, in basilica beatorũ Petri & Pauli Apostolorum, sanctiq; Sulpitij, quæ in proximo pago, quæ Pomeriolas vocant, condita est, sepulturę mandarunt. Post annos tres foemina quædã Amaltrudis nomine, vidua religiosa, quæ eam basilicam cõdiderat, & illic vigilijs & precibus assiduè vacans, non nisi ad breue tempus inde exibat: cum nocte quadã fessa membra quieti dedisset, è cælo lapsam audiuit vocẽ, ipsam admonerem, vt ad beatum Vindicianum Cameracensem Episcopum eat, illumq; hortetur, vt corpus sanctę virginis è terra leuatum, ad locum cędis eius reportet, quod Deus illi signis & miraculis eam illustrare velit. Refert illa quæ audierat, ad Episcopũ, isq; nihil hęsitans, certo die adiunctis sibi non paucis è Clero, & vitæ religiosa viris, quibus se iunxit ingens populi multitudo, fama rei quæ acciderat, excita, ad virginis sepulcrum properat. Cumque eò ventum est, cum metu & reuerentia leuatum è tumulo corpus sacrum, in feretro congruè preparato componitur, & cum hymnorum psalmodumque modulatione ad locum, qui Chaldericus dicitur, deportatur.

Viso Amaltrudis vidua.

Sacrum corpus eius eleuatur.

Harduino restituitur vilis.

Peruenit autem ad miserum Harduinum, transferri corpus virginis. Itaq; assumpti itineris duce, venit obuiam sacro corpori, humiq; se sternens, cum lachrymis petiit veniam facinorũ suorum, recipitq; amissum oculorum lumen. Id cernens populus, prorumpit in laudes Dei. Porro Harduinus tanto affectus beneficio, gratias immensas agit sanctę virginis, & coram omnibus palam confitetur, quemadmodum eam ipse occiderit, & lumine orbatus sit. Postquam autẽ in Chalderici ecclesiam venere, sacrum corpus illic honorificè conditũ est, & Missarũ solennijs deuotissimè celebratis, omnibusque ritè peractis, plebs dimissa est. Episcopus verò Clericos & religiosos foemina illic constituit, vt deinceps ita, vt par erat, omni tempore debitum ibi officium persoueret. In quorum sumptus necessarios Humlinus sanctę virginis pater, intra cuius conditionem hæc gerebantur, omnes facultates suas contulit ecclesię illi, eius expensis & opera extractæ. Ei donationi adfuit Episcopus & plebs, quæ tum conuenerat. Ea autem tempore, vt fida testatur antiquitas, multis euidentissimis miraculis per sanctę virginis merita locus ille floruit, quæ tamen scripta non extant.

Corpus virginis Cameracum transferatur.

Is Lietbertus obiit anno 1076.

Postea verò corpus eius Cameracũ trãslatum, in ecclesia beati Martini, sanctimonialibus debita illic officia exhibētibus, aliquãdiũ quieuit. Sed cum locus ille propter habitantium demerita, crebris esset incendijs obnoxius, Rotardus vicifimus à beato Vindiciano Episcopus, sanctũ corpus inde transtulit in beate Marię oratorium, quod illic vsq; ad Lietberti, tertij ab eo antistitis, tempora permãsit. Qui cum esset vira sanctissimus, inter alia rectefacta sua, Peronæ, vbi fuit ædicula sancti Quintini martyris, in sancti Andree honorem monasteriũ extruxit, idque egregiè tum temporalibus, tum spiritalibus bonis dotauit, atq; eò preciosa corpora sanctę Maxellendis & beati Sarij confessoris, Cameraco apportada curauit. Dies martyrij sanctę Maxellendis celebratur Idibus Nouembris, ad laudẽ præpotētis Dei, qui est benedictus in secula, Amen.

VITA S. HOMOBONI CIVIS CREMONENSIS
CVLTIORI STYLO SCRIPTA A CANONICIS
Cathedralis Ecclesie Cremonensis, viris doctissimis.

PRAEFATIO AD REVERENDISSIMVM EPISCOPVM
pvm Cremonensem, Nicolaum Sfondratum.

REVERENDISSIMO ET VALDE ILLVSTRI D. D.
NICOLAO SFONDRATO EPISCOPO CREMONENSI,
Cathedralis Ecclesie Cremonensis Canonicorum
Collegium S. P. D.



NVLLA vnquam fuit bene constituta in terris Respub. dignissime Antistes, quæ insignium virorum memoriam, qui egregijs vel bellicis, vel pacis artibus partam sibi gloriam, posteris ac patriæ tradiderunt, publico aliquo, atq; eo amplissimo monumento consecrandam non putãrit: vt diuinis illos propè honoribus prosequendo, & præclaram bene meritis referret gratiam, & iuuenum animos ad imitandum vehementissimè accenderet. Quæ quidem in re, dum

dam se inuicem alius alium vincere pie & gloriosè contendit, factum est, vt, quæ vrbium faciem, ciuitatumque mores ac instituta excolunt maximè, ea ferè suum hinc ceperint initium, veluti gymnasia, festi dies, ludi, theatra, statuae, apothefes & alia innumerabilia. Sed nihil tamen potuit, aut ad temporis diuturnitatem, aut ad maiorem nominis claritatem, aut ad cæterorum deniquè exemplum excogitari aptius quicquam, quàm illorum ipsorum vitas accuratè diligenterque perscribere, quorum memoriam velimus esse sempiternam. Etenim illa omnia vis ac tempus labefactabit aliquandò & euertet: hoc autem nullius vnquam aut hominis, aut temporis confumet iniuria: illa nomen, aut corporis simulacra ignotis nota faciunt: hoc veram etiam expressamque animi imaginem effingit, atque ob oculos ponit. Viuitur enim ingenio, cætera mortis erunt: vnusque Xenophontis libellus, facillè omnes imagines hominum statuasque superabit. Nos igitur, cum nupèr in libellos quosdam incidissemus, quibus sanctissima Homoboni ciuis nostri vita continebatur, atque animaduertissemus duo præcipuè esse in illis vitia, quòd & dicendi genus iciumm esset & incultum: & quam vno volumine complecti totam viri historiam oportuisset, ea diuersis fuisset libellis fœdè dissipata: non alienum duximus ab ea, qua illustrem sanctitate virum, optimè autem de patria meritum ac merentem, prosequi pietate debemus, si eandem oratione ac stylo elegantiore (absit omnis verbo inuidia) & paulò ornatiore conscribendam curarem. Neque enim gloriæ rerum authoris parùm suppeditat scriptoris ingenium: neque nostrum quiscquam est, qui non mallet Theristes Homeri, quàm Chærilis Achilles esse. At verò Amplitudini tuæ potissimum, nobilissime Sfondrate, sancti huius hominis historiam dicendam putauimus, vt, sicut quidam magnus vir dicere solebat, docti doctos seruabunt: sic huic Iucubratiunculæ, qua sancti viri vita illustratur, sanctitatis etiam tuæ ac nominis splendor accedat, maioremque veritati præbeat autoritatem: simulque, vt virtutes tuas nos admirari, & probatissimam vitæ rationem comprobare declarem. Ex quo fiat, vt populus fidei tuæ commissus, exemplis exciteur domesticis, partim in te, qui præclaram Maiorum ac gentium tuorum indolem tuis ipsis cumulas ornamentis, videndo: partim in sanctorum vitis legendo, quæ imitari illum deceat: atque vt pleno demùm gradu vitæ iter ingressus, tuo ductu ad felicitatem perueniat sempiternam, illius beneficio, cui honor & potestas in secula seculorum. Cremonæ, VII. Idus Nouembris, M. D. LXX.

Sanctorum memoria sempiterna.

URIVS
 ODER
 JOBER
 RVIII
 S



HOMOBONVS Cremonensis fuit, ex honesta Tucenorum familia, patre mercatore, non opulento illo quidem, sed tamen nec sordido: quippè cui ab atavis vique esset domus in vrbe apud ædem Diui Aegidij: præterea prædiũ suburbanum, vnde victui suo necessaria quotannis capiebat. Cuius parentes cælesti quodam mentis præagio, atque afflatu diuino instincti, voluerunt eum ex sacro baptismatis fonte sublatum, Homobonũ nominari. Huius enim nominis, verissimè & appositisimè inditi rationem, tota omninò illius per omnes ætatu gradus traducta sanctissimè vita, ad eò apertè declarauit, vt non fortuitum, sed meditatam: non iam hominis, sed integritatis, nomen fuisse videatur.

Nonèbr. 13. Cap. 1.

S. Homoboni patria.

Hunc igitur tanto omine susceptum parètes, & ab ipsis incunabilis per sanctè educatum, Christianaque in primis religione egregiè ex cultum, traduxere ad exercendam eam, quam ipsi faciebant, mercaturam. Sed tanta fuit discolorum conuentorumque constantia & veritate, vt nulla omninò augendæ rei cupiditate permotus, qua transuersam mortalium mentem agit, neminem vnquam sciens deceperit. Erat præterea summa in adolescente comitas, cum singulari grauitate coniuncta, insignisque morum probitas: quibus artibus breuè effecit, vt omnium ciuium & oculos in sui admirationem conuerteret, & animos ad benevolentiam alliceret. Deindè parentum iussu, quibus semper in omnibus fuit obsequentissimus, virginem duxit uxorem, cum qua castissimè semper vixit.

Cap. 2. Ab infantia sanctè educatur.

Facit mercaturam summa fide.

Ducit uxorem.

Mortuo verò patre, iam sui iuris effectus, cœpit cogitare, nobis hinc non esse permanentem ciuitatem, spesque hominum vanas esse atque fallaces. Itaque aliam vitæ rationem instituens, qui ab ineunte adolescentia in terris cogere diuitias cœperat, in cælum thesauros cogerere constituit, sermone Domini, qui semper eius animo inhærebat.

Cap. 3.

Matt. 6. bat, admonitus: Thesaurizate vobis thesauros in cælo, ubi neque ærugo, neque tinea demolitur. Quare omni sollicitudine augendarum opum omiffa, quasi à corpore aucatus, ad diuinarum rerum cogitationem, cura omni studioque pascendæ animæ eiusque salutis vigilanter inferuebat: relictaque humana societate, in diuinam se totum insinuabat, ieiunijs, vigilijs, orationibusque assidue intentus.

Cap. 4. Rem igitur suam, quam mercatura auxerat, cœpit pauperibus erogare, ad eum mititer, benigne & liberaliter, vt, cum cæteræ virtutes essent in eo præclaræ, hæc tamen beneficentia principem semper locum obtineret. Neque enim elemosynam rogare se passus est vnquam: quin ipse vltro omnibus sua, seque libentissimè detulit, egeni facultates, tristibus consolationem, erranti correctionem, ignaris sine arrogantia doctrinam, veniam inimicis, fidum deliberanti consilium, mortuis denique orationem. ita vt, cum minus sibi, quàm cæteris omnibus, videretur esse natus, vno omnium pauperum pater iure merito appellaretur.

Cap. 5. Cæterum vxor meticulosa, cum videret profusam viri liberalitatem, vehementer animi discrucibatur: Ac primò quidem eum ab hoc tam sancto proposito, precibus ac monitis leniter auocare: deinde acrius obiurgando, atque etiam grauius commeliji conuicijsque incessendo, absterere non desistebat. Cuius ille molestam generalitatem æquissimo semper animo perferens, his atque huiuscemodi verbis sapiens resellebat: Errare vehementer eam, quæ putaret rem imminui, aut bonorum iacturam fieri, si egenis distribuatur, cum nusquam melius, nusquam tutius collocentur, neque vlla rei augendæ fructuosior ratio iniri possit, quàm quæ illis, id est, Christo immenso atque inexhausto omnium bonorum thesauro, scænorum dentur, qui & præsens centuplum, & in futurum vitam rependat æternam.

Cap. 6. Pateretur igitur paruorum bonorum fugacium dispendium: quod illi aquè ac illud esset ad felicitatem compendium: Venale etenim cæleste regnum nobis Deum Optim. Maxim. proposuisse, quod tamen facillimè ac minimo parari possit. Præter nulla alia re magis Christo Deo similes esse, quàm beneficentia, qui nobis corpus etiam suum in cibum benignissimè dederit, ob eamque causam, à Patre omnium rerum heredem factum fuisse. Ad hæc, leuius & expeditius ad superos proficisci, quilibet narum, id est, diuitiarum suarum partem comiti largiatur: Eluere denique elemosynam animi sordes. Quamobrem desineret deplorare miserè minimam rei temporariæ iacturam: quin potius pari secum voluntate ac studio daret operam beneficentia: vt, quando in hoc miserimo vitæ ergastulo coniugij sorte æquata sibi esset, in perpetua & felicissima vita, æquatam sibi etiam illam cumulo gaudio cernere aliquando contingeret.

Cap. 7. Hæc atque huiusmodi vir Dei identidem inculcando, intemperiam vxoris castigans, summa patientia ac humanitate superabat: Nec ab hac sancta animi sui sententia depelli poterat: quin in dies magis ac magis in ea confirmabatur.

Etiam noctibus facrum inuisit ad. Frequentabat Homobonus domum Dei, nec id die solum, sed nocte etiam, assidue nocturnis, matutinisque precibus intererat. Quocirca Obertus sacerdos, qui tunc temporis ædibus Diui Aegidij præerat, vir & ipse bonus ac timens Deum, cognita religione viri, singulis ei noctibus ad matutinas preces ianuam templi aperiebat, dato prius, vt fit, campana signo. Sed cum aliquando tempestiuus solito Homobonus accessisset,

Miraculum & paulisper ante ianuam immoratus esset, valvæ templi sponte sua patuere. Cumque sacerdos iret, vt de more Homobonum introduceret, vidit eum in oratione ante aram procumbentem: & mirum in modum obstupuit, cum verè sciret, se vespere hores diligenter clausisse. Idque etiam paucis post diebus cum accidisset, sacerdos domum pro comperto habuit, id ope diuina fieri: quod à sex & viginti annis, quibus quædam illas sacras rexerat, viro sancto sæpius accidisse testatus est.

Cap. 8. Frequens igitur ibat vir Dei in templum, vt nunquam, ne vnquam quidem noctem intermitteret, nec finito officio, vnquam recedebat: sed semper in oratione rem diuinam, quam Missam dicimus, ante Crucem Domini nostri, & imaginem beatissimæ Virginis prostratus, expectabat. Fortè accidit, vt eo tempore esset magna annonæ caritas, cum ipse ab oratione esset domum reuersus, & egeni, qui viderant panis canistrum ad eum afferri, subito ad Homobonum accurrerent: quibus ille summa cum hilaritate, dum vxor, quæ sibi maximè repugnabat, abesset, maiorè panis partem distribuit. Hæc verò cœnæ reperti sunt in arca totidè, quot donauerat, panes, iogè reliquis & caritate & suauitate præstantiores. Id quod mirata est vxor, miratus est & ipse vir Dei, gratiasque

Illustre miraculum.

tiasque Deo ingentes secum agens, quod factum fuerat, prudenter tacuit, & puellam cuncta, quæ viderat, narrantem, alijs id proloqui inhiuit.

Multis præterea signis Deus eximiam cultoris sui liberalitatē illustravit: quæ opor-
 rosum nimis esset singillatim recensere. Illud tamen ne utiquam tacendum arbitror:
 Cum prædialium, ceteris diuenditis, & in egenos erogatis, sibi pauperibusq; seruasset,
 eoque fossoribus vinum aliquandò ferret, occurrere ei mendici aliquot, ab eo potum
 petentes: quibus vir sanctus summa cum animi hilaritate & frontis lætitia porrexit.
 Sed cum exhausti ferè essent canthari, nec propter vxoris acerbitatē auderet domum
 reuerti, eos aqua repleuit, ac benedixit: Vinitores autem se nihil vnquam suauius gu-
 stasse asserentes, quærebant, vnde tam bonum vinum habuisset. Vir Dei, qui optimè
 sciret, quod fecisset, arbitratus se derideri, bibit & ipse incomparabilis bonitatis vi-
 num, gratiasque Deo, cuius esset illud opus, maximas egit: nec tamen, vitandæ inanis
 gloriæ causa, quæ imprudentium hominum omnem rectè factorum mercedem fur-
 tum prædat, quod factum fuerat, cuiquam dicebat, nec exire, atque in vulgus ema-
 nare patiebatur. Sed qui eum viderant, dum aquam in vasa infunderet, cum & ipsi vi-
 num gustassent, hoc miraculum cæteris prædicauerunt.

Cap. 9.

Aqua muta-
tur in opti-
mū vinum.

His atque huiusmodi quamplurimis illustratus quidem miraculis, sed multò ma-
 gis summa vitæ puritate ad extremum vsq; vitæ tempus insignitus Homobonus, tan-
 tam, non inter populares solum atque finitimos, sed eos etiam omnes, acquisiuit fi-
 dem, ad quos longè lateque celeberrima illius fama peruaserat: vt hæreticorum ple-
 rique ad sanitatem redirent, & qui nullo prudentum consilio, aut doctissimorum
 hominum disceptationibus victi, in deprauata iam dudum de fide & religione sen-
 tentia obfirmato animo obdurerant, eos Homobonus, sanctissimis verbis & mori-
 bus miraculorumque frequentia, ab omni errore abductos, ad benè beateque vi-
 uenditationem traduceret.

Cap. 10.

Plerosque
hæreticos
vir sanctus
conuertit.

Cum verò iam venisset tempus, vt tot suarū virtutum & rectè factorum acciperet
 præmia. Idibus Nouëbris anno à partu Virginis millesimo centesimo nonagesimo se-
 ptimo, more suo, matutino officio penitus incolumis interfuit: dein de curuatis ante
 Crucem Domini genibus, in oratione vsq; ad horam Missæ permansit. At, cum sacer-
 dos hymnum Angelorū cepisset, ante Crucem, manibus in modum Crucis in ter-
 ra extensis, procubuit: tum nemine sentiente, cum gaudio ad Deum, suam in patri-
 am caelestem, nullo correptus morbo, migravit. Sed cum more suo ad audiendum
 Euangelium non surgeret, fuere, qui illū sopore pressum crederent, & volentes eum
 à somno excitare, è vita excessisse cognouerunt.

Cap. 11.

Sine morbo
suauiter ob-
dormit in
Domino.

Quarè statim parantur exequiæ, & sepulcrum: volat subitò per urbem fama: con-
 currunt pauperes vndique, patremque suum maximo cum dolore deplorant, funus-
 que cum lachrymis ac ciulatu comitantur: ad eum accedunt, amplexantur, & præ-
 ingenti amore deosculantur. Sed ecce virtus Dei in eo se cœpit ostendere: Nam clau-
 di ambulat, cæci vident, muti loquuntur, surdi audiunt, varijsque languoribus op-
 pressi, atque à medicis omninò destituti, omnes curantur. Itaque tota eò ciuitas con-
 fluebat. Quarè confestim illo mortuo, constantior sanctitatis eius fama in vicinas vr-
 bes euolauit. Vndique ad viri Dei sepulcrum, in eadem Diui Aegidij æde positum,
 concurrunt: vtrique compotes facti, cum lætitia redeunt.

Cap. 12.

Miracula
ad funus
eius.

Nam cuiusdam lingua grauissimo impedita vulnere, quod in prælio Hierosolymi-
 tano per collum adactum fuerat, expeditissimam loquendi facultatem, qua decem
 annos prorsus caruerat, facto voto, recepit. Alius autè dorso gibbero, pectore con-
 uexo, cuius genua manusque spasmate obriguerant, cum sancto viro vouisset, suis ipsi-
 us corporis factus est compos. Cuidam etiam decem & octo annorum adolefcenti,
 à natiuitate muto, pro cuius salute pater vixdum vota Homobono nuncuparat, lin-
 gue vincula dissoluit benignissimus Deus. Adhæc puer octauum iam annum cæcus,
 simul & ab vtero matris mutus, paternis precibus, perfectum vtriusque sensus impe-
 trauit officium.

Cap. 13.

Miracula
ad sepulcrū
eius.

Experta est & mulier magnū numinis beneficium: quæ cum iam deplorata propè
 esset, vix sibi est videre monentem quendam, vnam sibi recuperandæ salutis relictam
 spem esse, si Homoboni opem imploraret. Id cum fecisset, exoptatæ sanitati quam-
 primum est restituta. Pueros etiam plerosque iam præ morbi grauitate animam agen-
 tes, parentum votis, eodem intercedente, Deus condonauit. Mulier quædam mul-
 tos, iam annos artubus adeò contractis, vt ori genua adhærent, iuxta sepulcrū san-
 ctissimi

Cap. 14.

URIVS

9 per
10 per

RVIII

5

Contracta sanatur.

Cap. 15.

Diuinitus punitur, male loquens de sancto viro.

Demoniaci multi curantur.

Cap. 16.

Sicardus Episcopus Cremonen.

Adscribitur S. Homoboni catalogum sanctorum catalogo.

Cap. 17.

Transfertur corpus eius.

Cap. 18.

Diffimi viri delata, precibus adhibitis, subito conualuit: & cum ingenti gaudio, clare Deo voce gratias agens, suis pedibus domum est reuerfa.

Nec tamen defuit, qui sancti viri famam eleuare & carpere auderet: Sed ita fatuus ac temere obloquenti, lingua intumuit, vt nulla iam ratione loqui posset, & iam de vita eius ageretur: Verum poenitentia interiore ductus, intercessione Homoboni pristinam incolumitatem recuperauit. Multi praterea immundis spiritibus oppressi ac pessime habiti, eiusdem meritis liberati sunt. Inter quos fuit virgo quedam Bergomas, quae cum diu ante obitum viri Dei ab immundo spiritu vexata miserimè fuisset, nec vllis vnquam exorcismis potuisset expelli, quod diceret, se nunquam inde discessurum, donec ab Homobono Cremonensi eijceretur, delata ad diu Homoboni sepulcrum a parentibus, qui ad id tempus se a malo spiritu deludi existimauerant, iugocacodamone, illico sanata est.

His & infinitis huiuscemodi miraculis commotus Sicardus Episcopus Cremonensis, & primores vrbs, decernunt ad Pont. Max. legationem, cuius Episcopus ipse princeps constituitur, vt vir Dei tot miraculis decoratus, numero sanctorum adscriberetur. Quod Innocentius III. qui antea de hoc per quietem a Deo admonitus fuerat libentissimè concessit, ac cognitis prius Homoboni miraculis, vitæque sanctimoniam in catalogo sanctorum maxima cum celebritate & religione retuli, anno sui Pontificatus primo, salutis autem humanæ nonagesimo octauo supra vndecies centesimo, ii. Calendas Ianuarias. Cuius rei diplomata, quæ re interiore templi maioris Sacratio Cremonæ seruantur, certissimam faciunt fidem, quorum exemplum hanc historiam adscribetur.

Anno autem millesimo trecentesimo quinquagesimo sexto, cum apertum esset sancti Homoboni sepulcrum, praesente Episcopo & Prætoro, multaque clementissimus Deus ipso illo tempore edidisset miracula: ea res, eademque dies auspiciatissimum illius inter nobilissimos viros Confortij fecit initium: qui tanquam beneficentia Homoboni hæredes facti, sic suæ vrbs pauperes mira benignitate & prudentia ad hanc diem colere perseverant. Proximo deinde anno, qui fuit millesimus trecentessimus quinquagesimus septimus, septimo Calend. Iulij, a Canonicis ac cæteris Cathedralis ecclesiae clericis translatum fuit viri sancti corpus in eam maioris templi subterraneam partem, vbi in marmoreo tumulo compositum quiescit, præter paucam quædam ossa, in priore sepulcro relicta, & præter caput, quod tabernaculo conditum, in ipsius maioris templi sacratio custoditur.

Quamplurimis etiam postea hic beatus confessor claruit miraculis: vt cum patria sua multis se & euidentissimis periculis auxilio eius creptam fuisse, manifeste cognouerit, hunc iure optimo inuocet, colat, veneretur, patrocinioque eius se & nunc esse, & posthac fore tutam, maximè confidat.

EXEMPLVM DIPLOMATIS INNOCENTII TERTII.

Innocentius Episcopus seruus seruorum Dei, dilectis filijs, vniuerso Clero & populo Cremonen. salutem & Apostolicam benedictionem. Quia pias promissionem habet vite, que nunc est, & future iustus & misericors Dominus fideles suos, quos predestinavit ad vitam, iniquiter in hac vita glorificat, & semper in futuro coronat: quibus & per prophetam promittitur: Dabo vos in laudem, gloriam, & honorem in cunctis populis. & per se pollicetur: Fulgebunt iusti sicut sol in regno patris eorum: mirabilis enim in seipso Dominus, mirabilis in sanctis, mirabilis in cunctis operibus suis: verum nobis exhibet sue virtutis indicium, & frugescentiam in pluribus charitatis igniculis, mirabilium suorum signis accendit: assumptis his in gloriam suam, qui certauerunt legitime in hoc mundo: ad memorias eorum innovat signa: & mirabilia, iuxta prophetam, immutat: vt qui sanctus est apud ipsum, sanctus etiam ab hominibus habeatur: & in hoc presertim hereticorum confundatur peruersitas, cum ad catholicorum tumulos diuina viderint prodigia pullulare. Licet autem iuxta testimonium veritatis, sola finalis perseverantia exigatur ad sanctitatem anime in Ecclesia triumphanti, quoniam qui perseverauerit usque in finem, hic saluus erit: diu tamen, virtus videlicet morum, & virtus signorum, opera scilicet pietatis in vita

1. Tim. 4.

Matt. 13.

Psal. 67.

Ecclesi. 36.

Matt. 10. & 24.